

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det er jo udtryk for, at vi reelt prioriterer det her område lavere. Det er jo det, der er indholdet af den besparelse, der ligger i regeringens politik, altså at den andel af det samlede nationalprodukt, som vi vælger at prioritere fra dansk side som vores bidrag til den tredje verden, bliver mindre år for år for år. Det er det, der er resultatet af regeringens politik. Man vælger en anden prioritering. Det har man så gjort med sit flertal og har benyttet sig flittigt af det, men det er reelt udtryk for, at vi prioriterer de her opgaver lavere, end vi har gjort før.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er et udenomssvar, jeg fik her. Det bekræfter jo så – og det kan vi vel så slå fast – at beløbet i faste priser er det samme fra år til år. Det vil sige, at når vi – hvad vi skal – flytter rundt på pengene, efterhånden som udfordringerne skifter fra land til land og fra indsatsområde til indsatsområde, så vil de, som har gavn af hjælpen, modtage præcis det samme i købekraft fra år til år, og derfor er der ingen af dem, som vi hjælper, der kan opleve det som en besparelse. Tværtimod.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det argument kan hr. Lars Barfoed jo benytte sig af i de næste 100 år og sige: Jamen vi sender jo det samme beløb ud i faste priser, som vi gjorde dengang i 2004.

Altså hvis vi måtte mødes i en folketingsdebat om 50 år, så vil vi kunne kigge tilbage på det og sige: Jamen der er jo ikke nogen, der har oplevet en besparelse, for beløbet i faste priser er nøjagtigt det samme som i 2004.

Men realiteten er, at det er udtryk for en nedprioritering. Vi vælger at bruge færre midler, vi vælger at bruge en mindre andel af vores bruttonationalindkomst, end vi ellers ville have gjort, og det er udtryk for en besparelse, det er udtryk for en nedprioritering. Når man så oven i købet må tillægge, at der samtidig kommer nye opgaver til, at regeringen selv vælger at beskrive bekæmpelse af terror, ikkespredning af masseødelæggelsesvåben osv. osv. som opgaver, der skal ind under den traditionelle ulandsbistand, så bidrager det jo helt klart til et billede af en rege-

ring, der sammen med Dansk Folkeparti systematisk udhuler indsatsen til gavn for de fattigste på kloden.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, det er interessant at mærke sig, at de borgerlige partier meget ofte taler om behovet for at prioritere, og det er jeg sådan set fuldstændig enig i. Der er i politik et meget stort behov for at prioritere sin indsats, det er jo langt hen ad vejen det, politik handler om.

Derfor er det så overraskende, at de borgerlige partier aldrig vil vedstå deres egne prioriteringer og vedkende sig, at de har prioriteret ned, hvad der jo naturligt også ligger i begrebet.

Så bare for at få et overblik skal jeg spørge: Er vi ikke nogenlunde enige om, at hvis man ser på, hvad der ellers var lagt op til vedrørende udviklingen i den samlede udviklingsbistand, både den fattigdomsorienterede og inden for Mifresta-rammen, så ville vi i 2005 være kommet op på 1 pct. plus 0,5 pct., nemlig 1,5 pct. af BNI i Danmark? I dag ligger vi på godt og vel 0,8 pct., sådan som det har udviklet sig med de besparelser, regeringen har gennemført.

Med den brede pensel kan man så ikke sige det sådan, at vi i dag er nede på at yde det halve i udviklingsbistand af, hvad vi ville have gjort, hvis linjen under den tidligere regering var fortsat?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det er helt korrekt, sådan som hr. Jørn Jespersen udlægger det. Det var en erklæret målsætning for den Mifresta-ramme, hvor regeringen begik forligsbrud, at den skulle have andraget 0,5 pct. af bruttonationalindkomsten i 2005. Det løb regeringen fra klokkeklart, uden at der i øvrigt var en aftale med forligspartierne eller noget som helst. Vi blev indkaldt og fik at vide – eller forsøgte at få at vide – om regeringen ville løbe fra det, hvorefter den så gjorde det sammen med sit støtteparti. Så det er et klokkeklart forligsbrud, og det er helt korrekt, sådan som hr. Jørn Jespersen skitserer det: 1 pct. plus 0,5 pct. var målsætningen på det tidspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.